

Política | Actualitzat el 03/11/2018 a les 18:00

Locutori 36: vuit portes blindades fins a Forcadell

A Mas d'Enric, l'expresidenta del Parlament ha fet de la lluita per la millora de la vida de les preses una de les principals ocupacions a l'espera de judici

L'entrada de la presó de Mas d'Enric, on està empresonada Carme Forcadell | Sara González

El sol es va ponent. Juguineja amb els clarobscurs de les reixes de l'entrada. Brunzit metàl·lic lent, feixuc i llarg. Una porta. Dues. Tres. I així fins a vuit. Camí laberíntic fins al locutori 36, un cubicle asèptic de menys de quatre metres quadrats. Davant, el vidre. A dreta i esquerra tot és simètric, recte, llis i ja comença a fer fred.

Entre tanta grisor, apareix ella enfundada en una jaqueta de feltre vermella i una rosa groga a la solapa. Somriu de seguida i, amb les dues mans, pica fort el finestral que separa el reclus de qui està en llibertat. Pronuncia un "hola" que no se sent fins que enganxa l'orella al telèfon. I, des d'aleshores i fins al final, brolla una Carme Forcadell serena i lúcida que fa oblidar a l'interlocutor que està dins del Centre Penitenciari Mas d'Enric.

Talla des del primer moment qualsevol marge d'emotivitat. Fa més de set mesos que està empresonada i s'ha vist abocada a gestionar la situació. Quasi sense esperar que li preguntin com està, ràpidament explica quina és la lluita que l'ocupa en el seu dia a dia a l'espera del judici: "Hi ha masclisme a tot arreu. I vull que quan me'n vagi d'aquí hagi servit per a alguna cosa". La presó - també - està pensada per homes i per als homes. A Mas d'Enric hi ha una trentena de dones que,

per primera vegada, tindran assecadors de cabell aquest hivern. Conquestes aparentment menors són tot un avenç en el dia a dia de les internes.

"Hi ha masclisme a tot arreu. I vull que quan me'n vagi d'aquí hagi servit per a alguna cosa"

També han demanat llavors per cultivar un tros de terra erma del pati i pintura per convertir un mur de formigó gris en una rèplica del paisatge que hi ha tot just darrere. "Jo no, que sóc poc artística", diu rient. A més d'aquestes activitats quotidianes, en breu s'organitzaran en comissions. Una, per acollir les noves internes; una altra sobre cultura i esport; i una tercera sobre qüestions laborals i socials. "Totes tenen una situació molt precària i volen treballar. És important que es procuri buscar feines d'acord amb les qualificacions", sosté. Tot això porta el segell de Carme Forcadell que, aquesta setmana, amb la resta de portaveus del mòdul, ha exposat a la direcció de la presó la necessitat de preveure activitats per al Nadal. Porta totes les reivindicacions anotades en una llibreta i aixeca actes de les reunions.

Primer Nadal a la presó

Aquest serà, de fet, el primer Nadal de l'expresidenta del Parlament a la presó d'El Catllar, on conviu amb preses condemnades per delictes de sang, tràfic de drogues o atracaments, entre altres. "No pregunto mai què han fet perquè no vull tenir prejudicis, però de vegades són elles mateixes qui t'ho expliquen". Se sent, diu, respectada. Li demanen consell sobre decisions vitals o ajut per escriure documents.

Sovint li recorden que "l'única innocent" és ella. "Vaig aguantant. És veritat, però, que tens dies bons i dies no tan bons", confessa. Enyora Dolors Bassa, empresonada a Puig de les Basses (Figueres), que a Alcalà Meco va ser el seu puntal en els primers mesos de privació de llibertat.

"Vaig aguantant. Però és veritat que tens dies bons i dies no tan bons"

Forcadell va triar anar a Mas d'Enric per facilitar les visites a la seva família, repartida entre Sabadell, Xerta i Amposta. Especialment pensant en la seva mare, que té 90 anys, i que ara pot anar a visitar-la cada 15 dies. "Quan vaig estar prou forta m'havia de preocupar per la família, i la mare és la que està més feble". Va triar aquesta opció malgrat que sabia que el seu dia a dia seria més dur lluny de Bassa. "El trasbals familiar és molt gran", resumeix.

Fa molt d'esport. Cada dia, de fet. *Spinning*, bàdminton, ioga, musculació, *crossfit* i ping pong. I dieta sana. "M'ajuda molt físicament i m'ajuda a dormir. No vull haver de prendre medicació i, de fet, sóc l'única que no en pren". La porta de la cel·la es tanca a un quart de nou de la nit i no s'obre fins a un quart de nou del matí. Té televisió, i segueix tant mitjans catalans com d'abast estatal.

A diferència d'Alcalà Meco, on estava en un mòdul de respecte, aquí ha d'anar acompanyada a tot arreu per un funcionari, un fet que reconeix com a més feixuc. Sap que hi ha gent que li dona suport a fora. De fet, cada dia a les set de la tarda un grup de veïns del Tarragonès reivindiquen la seva llibertat a les portes de Mas d'Enric. "No els sento, però sé que hi són i em transmeten el

seu escalf".

Estampa un llibre contra el vidre: *L'hora de despertar-nos junts*, de Kirmen Uribe. Llegeix molt i, quan els acaba, molts els dona a la biblioteca del centre. "Les biblioteques de les presons és l'últim en què es pensa". També llegeix cartes i n'escriu moltes. Especialment a la resta de presos polítics. No està escrivint, però, un diari. Només alguna idea o pensament que li balla pel cap en algun moment. Per escriure sobre què sent i què pensa necessita, diu, prou perspectiva per fer-ho sense emotivitat.

"Les biblioteques de les presons és l'últim en què es pensa"

Té ganes d'afrontar el judici i que aquest sigui, en paraules seves, una finestra al món. "Vull explicar que no hem comès cap delictes, de demostrar que no hi ha hagut la violència que se'ns atribueix i de demostrar les injustícies. Estem tancats per les nostres idees". Desborda ganes d'argumentar. "No serà un judici fàcil, però jo defensaré que en un Parlament s'hi ha de poder parlar de tot". L'acusació per rebel·lió per part de la Fiscalia ja se l'esperava. "No patiu, tranquils, tots heu fet el que heu pogut", s'encarrega de dir a la seva advocada i assessors legals. I, malgrat tot, malgrat que a cada pas del procediment judicial "ha passat sempre el pitjor", es confessa "optimista".

Futur dedicat al feminisme

Més feixuga li sembla l'estada a Madrid durant el judici. "Passarem moltes hores als calabossos de l'Audiència, que és al costat del Suprem. Són horribles i tètrics. Individuals, sense llum natural, només amb un banc d'obra i un lavabo. Hi haurem d'anar cada dia". S'ajusta la jaqueta per sota del coll. Tot i que a més de l'abric porta també un jersei de coll alt gris i una jaqueta negra, la temperatura va baixant. Al cubicle i a la presó en general. Aviat, diu, engegaran la calefacció.

El seu comiat està tan carregat de reivindicació com l'inici: "El feminisme és el motor de canvi del segle XXI". Al Parlament, assegura, va patir el "masclisme del sistema". I ara, des de Mas d'Enric té clar que, "quan surti", vol dedicar-se a treballar pel feminisme, la justícia i les llibertats. És l'últim que diu abans de repartir records i salutacions, aixecar-se i tornar a posar els dos palmells de la mà al vidre. I pica fort. I llança un petó amb la mà. A fora és ja fosc quan la jaqueta de feltre vermell es fon entre els grisos del més enllà del finestrall. Sense mirar enrere. El locutori 36 es queda buit. Una. Dues. Tres. I fins a vuit portes per sortir-ne.

El mur exterior del Centre Penitenciari Mas d'Enric Foto: Sara González